

BIJBELSTUDIE

De Bijbel.

Na de studie over Prv.1 ga ik verder met de studie over Gn.. Want wat is het beter dan de studie van de Heilige Schrift? Tenminste wanneer we uitgaan van het Goddelijk gezag van de Bijbel. Nader gepresiceerd de Bijbel als het geopenbaarde Woord van God, waarin God Zelf spreekt ook tot mij. En alles wat ik als beperkt en zondig mens niet begrijp van de Schrift, aanvaard ik nochtans als Gods Woord. Het is bepaald geen schande om iets niet te weten.

Wat de Bijbel betreft, ga ik uit van de Joodse indeling naar aanleiding van de Hebreeuwse TeNaCh, waardoor de volgorde van de Bijbelboeken enigszins anders is dan we gewend zijn in onze Bijbels. Per slot van rekening heeft de Christelijke Kerk de Joodse indeling gezaghebbend verklaard, toen Joodse geleerden deze hebben vastgesteld in het jaar 100 nC. te Jamnia, althans wat de consonantentekst betreft. Later ga ik er dieper op in. De namen van de Bijbelboeken worden gevolgd door de door mij in deze studie gebruikte afkortingen, die ik met haakjes omlijnd heb.

Wat het Oude Testament betreft, onderscheiden we in:

1. Thora (תורה).
2. Nebi'iem (נבאים), die te verdelen zijn in רישנים (vroeg profeten) en אחרנים (late profeten) en
3. Chetoebiem (כתובים).

Ad 1. Tot de Thora (תורה) of onderwijzing, behoren de eerste vijf boeken van Mozes, te weten de Bijbelboeken:

Genesis (Gn.);
Exodus (Ex.);
Leviticus (Lv.);
Numeri (Nu.); en
Deuteronomium (Dt.).

Ad 2. Tot de Nebi'iem of de Profeten behoren de zogenaamde Vroege Profeten en Late Profeten. Tot de Vroege Profeten (רישנים) behoren de Bijbelboeken:

Jozua (Joz.);
Richteren (Jdc.);
1 Samuël (1S.);
2 Samuël (2S.);
1 Koningen (1Rg.); en
2 Koningen (2Rg.).

Tot de Late Profeten (אחרנים) behoren de Bijbelboeken:

Jesaja (Is.);
Jeremia (Jr.);
Ezechiël (Ez.);
Hosea (Hos.);
Joël (Jo.);
Amos (Am.);
Obadja (Ob.);
Jona (Jon.);
Micha (Mch.);
Nahum (Nah.);
Habakuk (Hab.);
Zefanja (Zef.);
Haggai (Hgg.);
Zacharia (Zch.); en
Maleachi (Ml.).

Ad 3. Tot de Chetoebiem of Geschriften (כתובים) behoren de Bijbelboeken:

Ruth (Rth.);
1 Kronieken (1Kr.);
2 Kronieken (2Kr.);
Esther (Est.);
Job (Job.);
Ezra (Esr.);
Daniël (Dn.);

BIJBELSTUDIE

Psalmen (Ps.);
Spreuken (Prv.);
Prediker (Qoh.);
Hooglied (Ct.);
Klaagliederen van Jeremia (Thr.); en
Nehemia (Neh.).

Wat het Nieuwe Testament betreft, maken we onderscheid tussen:

4. Evangelien en Handelingen.
5. Brieven van Paulus.
6. Algemene Zendbrieven; en
7. Het profetisch boek.
8. De Confessie.

Ad 4. Tot de Evangelien en Handelingen behoren de Bijbelboeken:

Evangelie naar Mattheüs (Mt.);
Evangelie naar Markus (Mk.);
Evangelie naar Lukas (L.);
Evangelie naar Johannes (J.); en
Handelingen der apostelen (Act.).

Ad 5. Tot de Brieven van Paulus behoren de Bijbelboeken:

De brief aan de Rome (R.);
De eerste brief aan Korinthe (1K.);
De tweede brief aan Korinthe (2K.);
De brief aan Galaten (G.);
De brief aan Efeze (E.);
De brief aan de Filippensen (Ph.);
De brief aan de Kolossensen (Kol.);
De eerste brief aan de Thessalonicensen (1Th.);
De tweede brief aan de Thessalonicensen (2Th.);
De eerste brief aan Timotheüs (1T.);
De tweede brief aan Timotheüs (2T.);
De brief aan Titus (T.);
De brief aan Filemon (Phm.); en
De brief aan de Hebreëen (H.).

Ad 6. Tot de Algemene Zendbrieven behoren de Bijbelboeken:

De algemene zendbrief van de apostel Jakobus (Jk.);
De eerste algemene zendbrief van de apostel 1 Petrus (1P.);
De tweede algemene zendbrief van de apostel 2 Petrus (2P.);
De eerste algemene zendbrief van de apostel 1 Johannes (1J.);
De tweede algemene zendbrief van de apostel 2 Johannes (2J.);
De derde algemene zendbrief van de apostel 3 Johannes (3J.); en
De algemene zendbrief van de apostel Judas (Jd.).

Ad 7. Tot het profetische boek van het Nieuwe Testament behoort het Bijbelboek;

De Openbaring van JEZUS CHRISTUS aan Johannes (Apc.).

Ad 8. We sluiten hierbij ook de drie formulieren van enigheid in. Tot deze belijdenisgeschriften behoren:

De Heidelberger Catechismus (Cat.);
De Nederlandse Geloofsbelijdenis (Ngb.);
De stellingen van de Dordtse canones of leerregels (Dl.); en
De verwerpingen van de dwaalleer (Dlv.).

Openbaring.

Willen we de Bijbel goed verstaan, moeten we de Heilige Schrift nauwkeurig lezen maar ook verstaan wat er staat geschreven. Natuurlijk kunnen we letters lezen maar indien de gelezen woorden niet tot ons hart en leven doordringen, hebben we er niets aan. Daarom moeten we GOD kennen voorzover Hij Zich aan ons bekend heeft willen maken. En dat

BIJBELSTUDIE

wil Hij. Anders zouden we stekeblind zijn. Dit kennen van GOD is GODS openbaring. We dienen daarom de geciteerde Bijbel-passages aandachtig te lezen en eventuele vragen op te schrijven.

Dat we een Bijbel hebben, de ganse Heilige Schrift, is een bewijs van GODS goedertierenheid en genade jegens ons. Om de Bijbel te verstaan met ons hart is nodig dat we door de HEILIGE GEEST worden wedergeboren. Want de wedergeboorte geschiedt door het Woord dat onder ons verkondigd wordt door GODS gaarne getrouwe knechten. Zie 1P.1:23-25. Het is de vernieuwing van ons hart en de heiliging van ons leven door de HEILIGE GEEST.

Het woord "openbaren" is afgeleid van "open" en "baar" of "bloot". Openbaren is dus: iets bekend maken dat voor die tijd niet bekend of geweten kon worden. Zie R.16:23-25 en E.3:5. Deze openbaring is een mededeling over GODS wezen, werken en willen, die GOD aan mensen gegeven heeft en die heel iets anders is dan wat we verkrijgen door hun natuurlijke vermogens. Openbaring komt dus bij GOD vandaan, is gericht op alle mensen en geschiedt door het Woord van GOD.

Zonder deze Godsopenbaring zou geen enkel mens enige kennis van GOD hebben; laat staan van Zijn verlossingsplan, die Hij Zich van eeuwigheid had voorgenomen. Natuurlijk is deze Goddelijke openbaring veel breder, rijker en dieper dan dat een mens deze in al haar volheid zou kunnen omvatten. Want ook de engelen weten niet alles. Het doel van deze openbaring is dan ook niet de mens maar de eer van die GOD, uit Wie, door Wie en tot Wie alle dingen zijn. Zie 1P.1:12; R.11:33, 36.

Wat GODS openbaring aangaat, maken we onderscheid tussen twee zaken, namelijk algemene en bijzondere openbaring. Wat het verschil is? Dat GOD Zich openbaart in de natuur en in de Schriftuur. Algemene openbaring is heel iets anders dan natuurlijke theologie. Algemene openbaring had Adam toen hij in de staat der rechtheid verkeerde. Deze is onvoldoende om GOD te kennen. We willen eerst iets schrijven over algemene openbaring en vervolgens over bijzondere openbaring.

Algemene openbaring.

Het heeft GOD behaagd Zich aan alle mensen bekend te maken, gelovigen en niet-gelovigen, allen die deze wereld bevolken door middel van Zijn schepping en onderhouding van alle dingen en in de geschiedenis door middel van het volbrengen van Gods raad. Helaas is dit onvoldoende tot zaligheid. God werkt in het verstand van een mens, in zijn hart en in zijn consciëntie. Ik spreek persoonlijk liever van consciëntie dan van geweten. Consciëntie drukt nauwkeuriger uit wat de betekenis is: namelijk het medeweten met God. Het woord "geweten" is een woord uit de Griekse filosofie. Het woord "consciëntie" is een Bijbels woord. We komen er straks op terug.

Helaas kan een mens sinds zijn zondeval in Adam en Eva niet meer tot kennis van de ware GOD komen. Adam en Eva kenden voor hun zondeval GOD aan de wind des daags maar na hun val verborgen zij zich voor GOD. Vandaar dat Paulus stelt dat een mens, gelovig of ongelovig, heiden of Christen, voor GOD nooit te verontschuldigen is. Zie Gn.3:8; R.1:20; Ngb.II.

GOD echter liet de mens niet aan zichzelf over. Want Hij maakt Zichzelf tot op vandaag aan ons allen bekend door Zijn scheppingswerken, die het bestaan van de eeuwige, goede, oneindig wijze en almachtige GOD aantonen zoals duidelijk blijkt uit het Woord. Kijk niet naar beneden maar veel naar Boven, naar lucht en wolken, zon en maan, dag en nacht. Hier beneden is het niet. Zie Ps.19:2-7; 104:24. Je hoeft maar naar de hemel te kijken, de lucht en het firmament, zon, maan en sterren, etcetera, en je merkt GODS hand op. Dat doet tenminste de werkelijk gelovige Christen. Maar de ongelovige vindt dit allemaal heel normaal en ziet het als een natuurlijk proces. Of hij heeft allerlei afgoden bedacht. En toch hij, die kijkt naar het heelal en de onderhouding van de dingen en ziet hoe alles in volmaakte orde zijn loop heeft en in volkomen harmonie GODS pad volgt, kan niet anders dan GODS voorzienig bestel aanbidden, Zijn weergaloze macht en wijsheid, Die dit alles uit niet heeft voortgebracht. GODS Woord is daar duidelijk genoeg in. CHRISTUS heeft het Zelf gezegd. Elk mens kan nooit zonder enig voorhanden materiaal iets maken; zelfs niet één enkel grassprietje of bloem produceren, laat staan doen groeien. Zo leren we GOD kennen in één enkele grasspriet. Zie Ps. 104:27-32; 147:7-9; Mt.5:45; Act.14:17.

De bekende Johannes Calvijn spreekt in zijn Institutie over "sensus divinitatis", een gevoel van Goddelijkheid, en over "semen religionis", een zaad van godsdienst, die GOD weliswaar bij een mens ingeschapen heeft maar zo dat deze niet te verontschuldigen is. De wijze Salomo heeft daar al over gesproken in Qoh.3:11. Al heeft de mens dus de neiging en het vermogen om de Oneindige te zoeken, kan hij, eindig als hij is, door zijn zondeval de Oneindige nooit narekenen ("finitum non capax infinitum", "het eindige is nooit in staat het oneindige te bevatten").

BIJBELSTUDIE

We noemden zojuist het woord “consciëntie”. Ook dat is een instrument dat GOD ons heeft ingeschapen in Zijn algemene openbaring. In R.2:14-15 getuigt Paulus ervan. Want zelfs de heidenen doen vanuit zichzelf dingen die der wet zijn. Maar onze consciëntie moet altijd genormeerd worden aan GODS Woord. Immers, de ene mens heeft een consciëntie waar men met kar en paard kan rond-draaien, terwijl de andere mens een zeer nauwe consciëntie heeft. Een beroep op onze consciëntie is dus nooit een zuiver motief. Onze consciëntie kan ons wel zeggen dat we een zondaar zijn in algemene zin maar nooit hoe groot onze zonden en ellende voor GOD is. We onderscheiden vijf soorten consciënties: een verontruste consciëntie; een verzoende consciëntie; een dwalende consciëntie; een toegeschroeide consciëntie; en een bevlekte consciëntie.

a. Een verontruste consciëntie had de lichtzinnige koning Herodes, toen hij Johannes de Doper onthoofde, Mk.6:26-27. Deze consciëntie wordt dus veroorzaakt door alcohol, de drang om een ander plezier te doen, een lichtzinnige eed en bepaalde omstanders. Koning Herodes heeft er zijn hele leven last van gehad.

b. Een verzoende consciëntie had David in Ps.51:12-13. Hij kwam bij GOD in de schuld en be-leed aan hem zijn misdaden van de moord op Uria en het overspel met Bathseba.

c. Een dwalende consciëntie hadden de lichtzinnige inwoners van Athene op de Areopagus toen Paulus zijn preek hield zoals blijkt uit Act.17:28; 1K.8:7.

d. Een toegeschroeide consciëntie vinden we in 1T.4:2. Wie de leugen telkens weer hoort en er geloof aan hecht, krijgt zo’n toegeschroeide consciëntie.

e. Een bevlekte consciëntie vinden we in T.1:15. Wie door GODS Geest rein gemaakt is in een weg van wedergeboorte en bekering heeft geen consciëntie die bevlekt is met allerlei onreinheid en onheiligheid. Ook zijn verstandelijke vermogens zijn zuiver.

De algemene openbaring van GOD is voor wijzen en verstandigen verborgen maar wordt door Hem dikwijls aan een kind geopenbaard, Mt.11:25. CHRISTUS benadrukt dat in het Evangelie. Ook de apostel Paulus in 1K.1:18; want het behaagt GOD door de dwaasheid der prediking de wijsheid van deze wereld te beschamen en zalig te maken die geloven. Het is verder duidelijk dat de algemene openbaring ons niet bekend maakt wat nodig is om GOD te dienen. Op hun zendingsreis getuigen Paulus en Barnabas van hun dienst aan GOD tegenover de heidense bevolking in verband met de genezing van een verlamde man in Lystre (Act.14:15-17). Paulus spreekt in Act.17:29-30 de wijsgeren in Athene op de Areopagus, die niets liever willen dan wat nieuws te zeggen of te horen, aan met zijn getuigenis van de GOD des hemels, en citeert één van hun eigen dichters, een zekere Aretas. Zo ontdekt hij hen aan hun onwetendheid (!) en afgoderij en wekt hen op tot bekering en geloof in CHRISTUS als de opgestane Zaligmaker. Ik moet denken aan wat Stuart Olyott zei in een toespraak op de Leicester Conference, die Paulus’ evangelisatietoespraak in Act.17:28 vergeleek met hoe de Engelse spitfires in de Tweede Wereldoorlog de Duiste V1 bestreden. Ze gingen naast dit “Vergeltungswaffen” vliegen en brachten ze via een kleine beweging bij hun vinnen uit de koers, zodat ze op een weiland terecht kwamen en geen schade konden doen in grote steden zoals Londen.

Paulus tekent heidenen, die GOD niet hebben groot gemaakt, hoewel ze Hem in algemene zin wel hadden moeten kennen. Ze dachten dat ze wijs waren maar zijn inderdaad uitermate dwaas. Daardoor hebben zij zich afgoden gefabriceerd waarvoor ze zich neerbuigen. En dat geldt ook vandaag. Het hart van een mens is een fabriek van afgoden (Calvijn). Ze hebben zich tevens overgegeven aan perverse zonden en andere gruwelijke ongerechtigheid waarover de apostel verder schrijft in R.1:21, 25. Daarbij is het een feit dat wie de leugen bedenkt en doet een handlanger is van de leugenaar van den beginne, de duivel.

In E.4:17-19 tekent Paulus hoe de brug tussen GOD en de wereld bij hen, die werkelijk Christen geworden zijn, is opgehaald. Ze kunnen niet meer in de zonde leven noch ook ongerechtigheden bedrijven waar ze eerder lust toe hadden. Dat is ook een boodschap voor ons in onze dagen en een prikkel om in heiligmaking en godzaligheid te wandelen, tenzij we ons verharden.

Op een bijzondere wijze tekent de apostel Johannes, die de apostel der liefde wordt genoemd (!), het grote verschil tussen hen die uit GOD zijn, en de gehele boze wereld in 1J.5:19. Dit te weten is een geloofswetenschap, die de HEILIGE GEEST ons uit genade leert wanneer Hij ons wederbaart en vanuit de duisternis roept tot GODS wonderbare licht. Er is een eeuwige scheidslijn gekomen tussen GODS kinderen en die dat niet zijn, tenzij zij zich bekeren.

Dit alles toont aan dat de algemene openbaring, hoewel deze alle mensen niet onkundig laat aangaande de kennis van GOD op vier manieren tekort schiet om mensenkinderen zalig te maken:

BIJBELSTUDIE

- Algemene openbaring geeft geen afdoende middel om onze zonden uit te delgen.
- Algemene openbaring geeft geen bepaalde belofte van vergeving van onze zonden.
- Algemene openbaring biedt geen fundamentele reden aan om een mens tot heiligmaking te leiden.
- Algemene openbaring heeft geen ruimte voor GODS genade om de verdorvenheid uit ons hart weg te nemen en ons te wederbaren tot een nieuw leven.

Op deze manieren schiet GODS algemene openbaring tekort, omdat wij mensen niet naar GOD willen luisteren. Maar daarom schenkt Hij aan Zijn kinderen Zijn bijzondere openbaring, hoewel wij daarop geen rechten kunnen laten gelden. Want wij zijn geheel vrijwillig zonder dwang sinds Adam in zonde gevallen en hebben onszelf uit de gemeenschap met onze GOD los gescheurd. Derhalve zijn we zelf verantwoordelijk voor alle gevolgen die deze zonde met zich brengt en hebben ons de straffen van onze GOD ten volle waardig gemaakt. In R.6:23 zegt Paulus dat de bezoldiging van de zonde de dood is. Wat je met zondigen “verdient” is de dood.

Bijzondere openbaring.

Het heeft GOD behaagd aan ons Zijn bijzondere openbaring te schenken tot onze zaligheid. Hij deed dat middels Zijn Woord, vanaf Adam tot en met de komst van JEZUS CHRISTUS, GODS eniggeboren Zoon, waarbij we van lieverlee de contouren van GODS eeuwige reddingsplan steeds duidelijker zien lichten maar die in CHRISTUS JEZUS tot volkomenheid is gekomen. Overzien we het geheel van de Bijbel, komen we tot vier voorname specifieke openbaringen van GOD: GODS bijzondere openbaring aan Adam en herhaald aan Noach; aan Abraham; aan Mozes; en in Christus.

GODS bijzondere openbaring aan Adam en herhaald aan Noach (4004-2008 vC).

Deze onverdiende bijzondere openbaring gaf GOD aan afzonderlijke personen voor heel de mensheid om hen van de eeuwige vloek te verlossen. Adam voor en na de zondeval en zijn nakomelingen kregen de opdracht om dit aan hun tijdgenoten mondeling door te geven. Hier vinden we zowel wet als belofte. De wet die de mens zijn plicht jegens GOD bekend maakt vinden we in Gn.2:16-17. De belofte vinden we in Gn.3:15. In wezen vinden we in beiden reeds alle elementen van het verbond der genade en der verzoening in CHRISTUS JEZUS voor allen die in Hem geloven.

GODS bijzondere openbaring aan Noach is een voortzetting van die aan Adam. Nadat GOD aan de zondige en opstandige toestand van de toenmalige wereld door middel van de zondvloed waarvoor allen stierven behalve Noach en de zijnen in de ark, ging Hij verder met Noach en zijn achttal, die Hij spaarde omdat Noach genade had gevonden in de ogen des HEEREN; zoals blijkt uit Gn.6:8,18 en 1P.3:20. Deze openbaring aan Noach draagt het karakter van een verbond.

Want in Gn.6 lezen we voor het eerst van een verbond van GOD met een mens. Dit verbond met Noach noemen we een natuurverbond. Helaas vergaten de mensen na Noach ondanks de zondvloed wat GOD had gesproken en wie GOD was. Niet alleen omdat er geen geschreven oorkonde was maar ook omdat deze openbaring werd doorgegeven en verbasterd. Daardoor ontstond het heidendom en werd afgoderij, in welke vorm ook, de godsdienst van de hele wereld. En dat is het nog steeds zo. Toch zijn allen, die buiten GOD en Zijn CHRISTUS leven, heidenen al zijn ze misschien ook gedoopte heidenen! GOD heeft dit heidendom met de torenbouw van Babel verdeeld waardoor ieder zijn eigen weg ging. GOD ging echter met één man verder die Hij riep uit het heidense Ur der Chaldeënen ondanks dat hij andere goden diende. Zie Joz.24:2.

GODS bijzondere openbaring aan Abraham (2008-1571 vC).

Deze bijzondere openbaring gaf GOD aan één afgezonderde familie. Uit welbehagen riep GOD Abram die Hij later de naam Abraham gaf. Zie H.11:8. En door het geloof gehoorzaamde Abraham aan deze roepstem terwijl hij niet wist waar hij terecht zou komen. We noemen deze openbaring ook wel de aartsvaderlijke of patriarchale openbaring die circa 430 jaar duurde. We weten over deze twee openbaringen alleen wat Mozes hierover beknopt weergeeft in het eerste boek van de Bijbel. Want toen al was het schrift bekend.

GODS bijzondere openbaring aan Mozes (1571-4vC).

Nadat GOD Zich op bijzondere wijze aan Abraham, Izak en Jakob had geopenbaard, riep GOD Mozes in Egypte toen het volk Israël, uit Jakob en de twaalf patriarchen voortgekomen, door de Faraö onderdrukt werd. Hij riep hem op bijzondere wijze om een leider te zijn van het volk dat Hij reeds uitverkoren had. Het is dus geen afgezonderde familie die GOD riep, maar een afgezonderd

BIJBELSTUDIE

volk die een bewaarder werd van al GODS woorden zoals blijkt uit R.3:2. Dit volk riep GOD op de Sinaï en richtte met haar Zijn genadeverbond op toen Hij hen Zijn Wet gaf die herinnerde aan de zedelijke wet die Hij aan Adam had gegeven, Gn.2:1-3. Immers, in GODS Thora wordt herinnerd aan de schepping in zes dagen en aan de rustdag op de zevende dag en ook als een herinnering aan de verdrukking in Egypte, Ex.20:8-11; Dt.5:12-15. Ook kwamen onder Mozes' leiding de godsdienstige, burgerlijke, juridische en sociale wetten tot stand die het leven voor Israël regelden. Later hebben de profeten, verkondigers van GODS raad en wil, daarop teruggegrepen toen ze Israël onder kritiek stelden. Deze bijzondere openbaring aan Mozes duurde circa 1565 jaren gedurende veertig geslachten en overspande heel de nationale tijd van Israël.

Gods bijzondere openbaring in CHRISTUS (4vC-heden).

Deze bijzondere openbaring is bestemd voor alle volken en wordt door geen andere gevolgd, totdat CHRISTUS in heerlijkheid verschijnt en wij Hem zien zullen gelijk Hij is, J.14:9; 1K.13:12;

1J.3:2. Deze bijzondere openbaring bevat de volheid van de kennis van GOD in CHRISTUS JEZUS en is inderdaad voor alle volken bestemd, Act.14:15-17. Vergelijk ook Act.17-28. In het loflied op GODS verkiezend welbehagen in E.1:9-10 blijkt hoeveel genade GOD ten koste heeft gelegd in CHRISTUS jegens hen die dood waren in zonden en misdaden. In E.3:3-6 blijkt hoe deze bijzondere openbaring de laatste is tot CHRISTUS' weder-komst. Zie ook Kol.1:26 en H.1:1-2.

Uit bovenstaande Bijbelpassages blijkt dat deze bijzondere openbaring bekend gemaakt is door onze HEERE JEZUS CHRISTUS vanwege de eeuwige raad van GOD Zelf toen de Drieënige Zijn eeuwige verlossingsplan openbaarde om mensenkinderen van hun zonden en schuld met GOD te verzoenen. En CHRISTUS heeft de prediking ervan toevertrouwd aan Zijn apostelen zodat zij deze aan heel de wereld bekend zouden maken. Deze openbaring is de meest heldere en volmaakte en bestemd om heel de aarde te omvatten en is ons bekend geworden uit de Bijbel.

Christenen en heidenen.

Waarin bestaat nu het verschil tussen Christenen en heidenen? Ons inziens blijkt dit het duidelijkst in het dagelijks gedrag van Christenen en heidenen in de gewone zaken van alledag. Want een heiden kan nooit op een Bijbelse wijze zijn dagelijkse levensgedrag praktiseren, want hij kent GODS bijzondere openbaring niet. Hij kent ook de Bijbel niet. Tenzij dat hij zich bekeert en Christen wordt! Helaas kan een Christen zijn dagelijkse levensgedrag wel op een heidense wijze praktiseren, al is hij daarin tot oneer van de Naam van CHRISTUS en dient hij voor dit gedrag schuld te belijden want dat is zonde tegenover GOD! Het is daarom van groot belang om na te gaan wat het dagelijkse levensgedrag is van heidenen en Christenen die ernst maken met GOD en Zijn Woord.

Heidenen zijn mensen aan wie GOD Zich niet heeft geopenbaard in bijzondere zin zoals aan de Joden en aan allen die in CHRISTUS geloven. Heidenen kennen wel GODS algemene openbaring maar maken er geen recht gelovig gebruik van. Ze maken de natuurverschijnselen tot afgoden en aanbidden deze bedenkzels. Joden onder het Oude Testament, aan wie de Woorden GODS zijn toevertrouwd, R.3:2, en de ware Christenen onder het Nieuwe Testament, indien zij er gelovig gebruik van maken – dat zeg ik er met nadruk bij! – geven ook aandacht aan eten, drinken en kleding in hun dagelijks levensgedrag maar doen dat op een andere manier dan heidenen.

Heidenen zijn mensen aan wie GOD Zich niet heeft geopenbaard in bijzondere zin zoals aan de Joden en aan allen die in CHRISTUS geloven. Heidenen kennen wel GODS algemene openbaring maar maken er geen recht gelovig gebruik van. Ze maken de natuurverschijnselen tot afgoden en aanbidden deze bedenkzels. Joden onder het Oude Testament, aan wie de Woorden GODS zijn toevertrouwd, R.3:2, en de ware Christenen onder het Nieuwe Testament, indien zij er gelovig gebruik van maken – dat zeg ik er met nadruk bij! – geven ook aandacht aan eten, drinken en kleding in hun dagelijks levensgedrag maar doen dat op een andere manier dan heidenen.

Ware Christenen leven tevens in hun dagelijkse levensgedrag in afhankelijkheid van GOD en mogen al hun zorgen op hun GOD werpen, Die belooft heeft hen te onderhouden. Heidenen daarentegen kennen deze GOD niet. Ze kennen CHRISTUS niet. Ze zijn geheel aan zichzelf overgelaten ook wat hun dagelijks levensonderhoud betreft. Vandaar dat er zoveel nijd, onderling gekrakeel, hebzucht, eerezucht, geldzucht, jaloezie, moord, doodslag, ja, oorlog is onder hen. Dat is al bij Kaïn begonnen die zijn broer Abel dood sloeg, Gn.4:8; 1J.3:12. En waarom sloeg hij hem dood? Omdat GOD het offer van Abel aannam en Kaïn en zijn offer nam Hij niet aan. Terwijl GOD van te voren met Kaïn had gesproken! De werken van Kaïn waren boos en die van zijn broer waren rechtvaardig. Kaïn offerde wat voorhanden was maar Abel offerde vanuit zijn hart.

Heidenen hebben de kennis van GOD in ongerechtigheid ten onder gehouden en hebben zich gegeven tot hun stomme afgoden. Ze hebben geen kennis dat GOD, Die deze wereld zo uitnemend lief heeft gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. In wezen zijn ze zo blind als een mol, terwijl die mol zijn blindheid nog kan verontschuldigen maar heidenen bepaald niet. Zie J.3:16; R.1:18; E.2:12; 2P.1:4.

BIJBELSTUDIE

Heidenen die er een goddeloze levensopvatting op na houden, zien de dingen die zich aan ons voordoen altijd op twee manieren. Op de manier van het absurdisme en op die van het fatalisme. Laat ik eerst iets zeggen over de filosofie van het absurdisme. Dat is een filosofische stroming die stelt dat leven in essentie geen betekenis heeft, onmogelijk rationeel te verklaren waarom er leven is en dat elke poging om de essentie van het heelal te ontrafelen gedoemd is te mislukken. Men denkt daarbij aan de Griekse mythologie en in het bijzonder aan Sisyphus. Sisyphus moest een zwaar rotsblok tegen een berg omhoog zeulen. Maar altijd wanneer hij er bijna was, gleed dat rotsblok uit zijn handen en kon hij weer opnieuw beginnen, enzovoorts. Het leven heeft derhalve geen enkele zin. Alles gebeurt door toevallige gebeurtenissen en omstandigheden. De dingen gebeuren zonder oorzaak of reden. We kunnen nooit weten wat er zal gebeuren.

Deze filosofie is afgeleid van de stroming van het zogenaamde deïsme; de leer dat er geen GOD is. GOD kan dan misschien nog wel deze wereld geschapen hebben maar Hij heeft Zijn hand er in ieder geval van afgetrokken net als een horlogemaker die een horloge maakt en zich er verder niet voor interesseert. De leer van het toeval. Alles gebeurt toevallig. Het leven brengt niets nieuws. Maar niets is zieliger dan moderne en postmoderne mensen die denken dat deze filosofie het top-punt van het modernisme is. En evolutiebiologen geven hen gelijk. Maar die Schot had wel gelijk toen hij tegenover een deïst getuigde dat zijn GOD, de GOD van de Bijbel in CHRISTUS JEZUS, zo groot is dat de wereld Hem niet kan bevatten maar ook zo klein dat Hij door Zijn GEEST wil wonen in zijn kleine zondige hart.

De filosofie van het fatalisme of naturalisme is het tegengestelde van die van het absurdisme. Deze filosofie leert dat, wat gebeuren moet, ook zal gebeuren. Daar is niets aan te veranderen, wat u ook doet of zegt. U kunt er geen invloed op uitoefenen. Het is volslagen nutteloos ergens naar te streven of er moeite voor te doen. Je moet maar hopen dat de dingen je niet al te veel tegen zullen zitten en dat je op de een of andere manier in deze wereld een gemakkelijk leven zult hebben. Allerlei machten en factoren in deze wereld beheersen mensen op een onverbidelijke manier en houden hen in een starre deterministische greep. Je moet dan maar uit het leven halen wat er uit te halen valt en genieten van wat er te genieten is. Na de dood houdt alles voor je op.

Deze filosofieën zijn heidense gedachtenspels. De Christelijke levenswijze is van een totaal andere orde. En ik bedoel dan de ware Christelijke levenswijze. Want er zijn ook binnen het Christendom mensen die besmet zijn met deze heidense gedachten. En misschien nog wel het meest onder jongeren, al moeten we ook de ouderen in dit opzicht niet uitvlakken. Maar het grote verschil tussen de heidense en de Christelijke wijze van leven is wel dit dat de laatste zekerheid biedt door het kruis en de opstanding van CHRISTUS, maar de eerste dit ten enenmale mist. De heidense levenswijze gaan van de ene onzekerheid naar de andere totdat hij bij de grens van het leven komt en de zekerheid van het sterven nadert. Maar daar kan hij wel wat aan doen door een gesprek met zijn arts die een zelfmoordpil ter beschikking stelt en dan is het voorgoed voorbij naar zijn gedachte. Maar hij weet niet dat de eeuwigheid lang duurt onder de altijd brandende toorn van GOD, Die hij in zijn leven niet gekend heeft en niet heeft willen kennen!

Laten wij beducht zijn voor de vurige pijlen van de boze, die niets liever doet dan deze te richten op de geloofszekerheid dat na de dood ons het leven bereid is! Laten we ons deze zekerheid, al wordt ze aangevochten, niet laten ontfutselen! Zeker, vanuit onszelf zijn we tot hinken en zinken geneigd door onze zwakheid en zonde. Maar weet, CHRISTUS heeft overwonnen over satan en al zijn hellemacht en zal ons niet laten omkomen in zielsbenauwdheid en gevaar. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Hetzij dat we leven, hetzij dat we sterven, we zijn des HEEREN, R.14:8.

Ten slotte.

We stelden dat GOD Zijn genadeverbond alleen in CHRISTUS JEZUS, onze Zaligmaker, heeft uitgewerkt. GODS belofte aan Abraham gedaan, wordt telkens herhaald in het Nieuwe Testament. GOD belooft aan Abraham en zijn nageslacht niet alleen het land maar bovenal dat Hij hun GOD zal zijn, Gn.17:8. Vanwege de ongehoorzaamheid van Israël zijn ze uit het land verdreven maar in 1948 zijn ze er door Gods goedheid naar teruggebracht. Het Nieuwe Testament breidt deze be-lofte van GOD ook uit naar de heidenen, die door genade in Israël worden ingelijfd.

We treffen in het Nieuwe Testament dezelfde soort zegeningen aan als in het Oude Testament. Een duidelijk voorbeeld daarvan is de bede van David na zijn zondeval met Bathseba en de moord op Uria, Ps.51:12, 14. Wat dat betreft zijn gelovigen onder het Oude Testament veel verder in hun

BIJBELSTUDIE

geestelijk leven dan gelovigen onder het Nieuwe Testament, die menen dat het Oude Testament voor hen heeft afgedaan. Natuurlijk is er wel enig verschil maar daarover straks.

Er bestaat slechts één Evangelie. Het is in het Oude Testament hetzelfde als in het Nieuwe. Zal degene die het Evangelie niet opmerkt in het Oude Testament dat wel vinden in het Nieuwe Testament? Wanneer GOD het Evangelie aan Abraham verkondigd heeft en ditzelfde Evangelie herhaald wordt in het Nieuwe Testament in diverse passages, o.a. in G.3:8, zijn wij dan wijzer dan GOD Zelf?

Uit diverse uitspraken blijkt dat oudtestamentische gelovigen op dezelfde wijze in het Koninkrijk GODS zijn als nieuwtestamentische gelovigen. Ja, als mensen, levend onder het Nieuwe Testament, zich verhardten in ongeloof, worden ze buiten GODS Koninkrijk geworpen, zegt CHRISTUS. Er zouden meer Bijbelpassages aan te geven zijn. Zie E.2:11-13; H.6:12-13, 18; 11:39-40. En denk ook aan L.13:28; R.11:16-18; G.3:14,29.

Volgens de Schriften is maar één manier om de verlossing uit genade en de zegeningen te ontvangen, namelijk door het geloof. Dat geldt zowel oudtestamentische als nieuwtestamentische gelovigen, Hab.2:4; R.1:17; 4:23-25.

Zowel het Oude als het Nieuwe Testament kennen maar één Middelaar Gods en der mensen: de HEERE JEZUS CHRISTUS. Er is geen andere Middelaar. Het gaat er om dat onze namen uit genade geschreven zijn in het boek des levens des Lams, Apc.13:8.

Wat zijn de verschillen tussen het genadeverbond in de bedeling van zowel het Oude als het Nieuwe Testament, in karakteristiek en niet in wezen? We mogen zeggen dat de beloften van het Oude Testament uitzien naar de vervulling in CHRISTUS. Dit geldt ook voor de zinnebeelden, typen en schaduwen. We leggen de nadruk op de superioriteit van de nieuwe bedeling van het ene verbond boven die van de oude bedeling. Mozes kon het volk niet verzoenen. Maar CHRISTUS kan dat wel in Zijn dierbaar bloed, H.3:5-6. De waarheid is onder de oude bedeling slechts ten dele geopenbaard; onder de nieuwe bedeling echter in al zijn volheid. De waarheid in de nieuwe bedeling is niet alleen duidelijk geopenbaard maar ook toegenomen en duidelijker geworden door het werk van CHRISTUS en van de HEILIGE GEEST, Kol.2:3, 9; H.1:1-3. Was het genadeverbond onder de oude bedeling voornamelijk aards en materieel, onder de nieuwe bedeling is ze helemaal geestelijk, H.9:10-12. Het genadeverbond onder de oude bedeling was voorbehouden aan één volk maar is nu bestemd voor alle volken over de hele wereld. Onder de nieuwe bedeling is de HEILIGE GEEST uitgestort op alle vlees, onder de oude bedeling gebeurde dat aan bepaalde personen met een specifieke taak. Het is hetzelfde verschil tussen een kind en zijn ouders. Wanneer het nog klein is, ziet het tegen zijn ouders op. Maar naarmate dat kind ouder wordt, gaat hij steeds meer van zijn ouders kennen en geniet hij meer van zijn relatie met zijn ouders en met meer inzicht dan eerst.

Laten we er erg in hebben dat de Bijbel echt één boek is en niet een bibliotheek van boeken! Vroeger spraken gelovige mensen over "Het Boek". Dat spreken zijn wij wat kwijt geraakt. De Bijbel is één boek met één Evangelie, met één boodschap, met één CHRISTUS, met één genadeverbond. CHRISTUS, de Zoon, heeft Zich in de eeuwige vrederaad verbonden om voor GOD te doen wat Hij op Zich had genomen, omdat wij, in zonden gevallen, dat niet konden. De mensen hebben niet een verbond met GOD gesloten. Dat zouden ze ook niet kunnen. Het werkverbond is verbroken. Dat is totaal mislukt. Neen, de Vader heeft Zijn genadeverbond opgericht met Zijn Zoon, waarin Hij zou optreden als Vertegenwoordiger van het menselijke geslacht. Want Hij zou doen wat wij niet konden: GOD de verschuldigde eer geven. Hij zou de gevolgen van de zondeval wegnemen, en mensen met GOD verzoenen. Hij zou alle gerechtigheid doen naar GODS wet in heiligmaking wat wij hadden moeten doen maar niet konden. Daarom is de Zoon de Tweede Adam. Hij neemt onze plaats in. En Hij komt alle verplichtingen na.

Bijbel en Testament.

Het woord "bijbel" komt uit het Grieks en het Latijn. Het woord "Biblia" of "Boeken". Het is de meervoudsvorm (pluralis) van het Griekse βιβλον, biblon, of het Latijnse bibli-on. Deze biblia werden in de Griekse kerken gewijde Schriften genoemd en in de samenkomsten van de plaatselijke gemeente gelezen. De beroemde kerkvader Chrysostomos noemt deze titel van de Bijbel voor het eerst in 407. Bij vertalingen wordt de pluralis langzamerhand vervangen door de enkelvoudsvorm (singularis). In ons land komt in de 14de eeuw het singularis "die bibel" naast het pluralis "die bibelen", voor, maar wordt al spoedig vervangen door de singularis.

BIJBELSTUDIE

Een andere naam voor het beste Boek, de Bijbel, is de Schrift, Heilige Schrift, Schriften en Heilige Schriften. De reden daarvoor is dat verschillende Bijbelplaatsen dat zelf aangeven, zoals Dn.9:2; Mt.22:29; J.10:35; Act.18:24; R.1:2; 2 T.3:15-16. In Dn. 9 leest Daniël ten tijde van Darius, de zoon van Ahasveros, de Meder, die over Perzië regeerde, uit de profetie van Jeremia (Jr.25:1-14) die kennelijk toen al bekend was – heel opmerkelijk! – dat GOD na zeventig jaar een einde maakt aan de ballingschap van Israël. In Mt.22 weerlegt CHRISTUS de verzoeking door de Sadduceën, die niet in de opstanding der doden geloven, met een beroep op de Schriften en de kracht Gods. In J.10 weerspreekt CHRISTUS de beschuldiging van de Joden aan Zijn adres inzake Godslastering, omdat Hij Zichzelf GOD gelijk maakt; immers, Hij spreekt slechts de Schrift na, die niet gebroken kan worden. In Act.18 maakt Lukas melding van Apollos als opvolger van Paulus in Efeze en later in Korinthe, en tekent hem als een man die machtig is in de Schriften. In R.1 noemt Paulus CHRISTUS, de Beloofde vanuit de Schriften, zoals GODS profeten Hem tekenen. En in 2 T.3 bemoedigt Paulus zijn mededienstknecht Timotheüs in zijn gemeentelijke arbeid; hij heeft slechts de Schriften te prediken en niets anders.

In het algemeen gesproken, komt het woord “Schrift” van het Latijnse woord “scriptura”, waarmee het Griekse woord “γραφῆ”, grafè, wordt vertaald. Zo heet de Bijbel de Heilige Schrift, omdat deze de verzameling is van op schrift gestelde Godsopenbaringen en van heilige mannen GODS, die GOD op diverse tijden geroepen en door Zijn HEILIGE GEEST bekwaam gemaakt heeft. Met de bedoeling om GODS bevelen en beloften, Zijn ontfermingen en oordelen, tot onderwijzing en daardoor tot heil van de mensen, bekend te maken en te boek te stellen.

In plaats van het woord “Schrift” wordt ook wel het woord “testament” gebruikt. De Bijbel wordt verdeeld in het Oude en Nieuwe Testament, ook wel de boeken van het Oude en Nieuwe Verbond genoemd. Hoewel bovenstaande benaming algemeen gebruik is onder ons, valt de juiste Bijbelse verdeling uiteen in Gn.1:1-3:14 (schepping en werkverbond) en Gn.3:15-Apc.22:21 (genadeverbond). Dit betekent dat Oude en Nieuwe Testament een eenheid vormen. Deze namen zijn ontleend aan 2K.3:6, 14. Het woord “testament” komt van het Latijnse “testamentum” en is vanuit het Grieks weergegeven met διαθήκη, diathèkè, en vanuit het Hebreeuws met ברית, b'rit. Echter, deze woorden en begrippen stemmen niet overeen, waarschijnlijk omdat het Grieks en het Latijn er geen passende woorden voor hebben. Zowel διαθήκη als ברית betekenen beiden “verbond”. Maar διαθήκη betekent een verbond tussen twee gelijkwaardige partijen maar ברית betekent een verbond tussen twee volkomen ongelijkwaardige partijen. Het is een volstrekt eenzijdig verbond. Dit verbond gaat alleen van GOD uit. En de mens of het volk, met wie GOD Zijn verbond sluit, mag er, in geloofsgehoorzaamheid die GOD schenkt, mee instemmen. Voorbeeld: een man en vrouw trouwen maar alleen GOD zet Zijn handtekening onder de trouwbelofte. En bedenk dat dit Verbond hetzelfde Verbond is van GOD zowel onder het Oude als Nieuwe Testament. Er is geen verschil dan alleen in beheer.

Testament betekent “vaststelling, bevestiging” of ook wel “uiterste wilsbeschikking”. De laatste betekenis zien we in de apostolische brieven zoals in G.3:15 en H.9:16-17. Sinds de tweede eeuw zijn de namen Oude en Nieuwe Testament voor de beide delen van de Heilige Schrift in gebruik, waarbij de openbaring van GODS genadeverbond tot verlossing en zaligheid van zondaren onder het Oude Testament het verbond der belofte (Ex.24:8) genoemd wordt en de openbaring van GODS genadeverbond tot verlossing en zaligheid van zondaren onder het Nieuwe Testament het verbond der vervulling (L.22:20) wordt genoemd. Het is één verbond! De apostel bevestigt dit alles in H.8:6-13. Wie zijn wij dan om vast te houden aan het oude genadeverbond, dat nabij de verdwijning is, waar GOD in CHRISTUS JEZUS een nieuw genadeverbond gesloten heeft. Het Oude Testament wordt in de Joodse overlevering ook wel מִקְרָא, m'qra', genoemd, dat “voorlezing” of “het voorgelezen” betekent, zoals blijkt uit Neh.8:9. Christenen noemen de Bijbel ook met de volgende namen: het Woord; GODS Woord; het Woord des HEEREN; en de Woorden GODS. Zie L.1:2; Mk.7:13; 1P.1:25; en R.3:2.

Bijbel en inspiratie.

De inspiratie of Goddelijke ingeving van de hele Bijbel is door de Kerk vastgesteld in de tweede eeuw na CHRISTUS in de zogenaamde Canon Muratori. Let wel! dit geldt alleen de canonieke bijbelboeken zoals wij die kennen, al de 66 Bijbelboeken, 39 van het Oude en 27 van het Nieuwe Testament. De Kerk heeft dat gedaan in verband met opkomende ketterijen die op grond van pseudepigrafische en apocryphe geschriften gebaseerd

BIJBELSTUDIE

waren. Dat zijn geschriften, die op naam van een Bijbelse persoon gesteld zijn maar in veel later tijd geschreven zijn.

De canonieke of gezaghebbende boeken van het Oude Testament zijn door de Joden vastgesteld op de Synode van Jamnia in 100. De Kerk heeft deze Joodse canon als ook voor haar geldend geaccepteerd en vastgesteld alsmede de canonieke boeken van het Nieuwe Testament. We gaan voorbij aan de totstandkoming van deze Canon Muratori omdat een en ander te ver zou voeren. We wijzen slechts op twee Schriftuurlijke uitspraken van de apostelen Paulus en Petrus, namelijk 2T.3:16 en 2P.1:20-21 alsmede op Nbg.III en IV; teken van GODS bijzondere zorg. Men lette erop dat Guido de Brès, de opsteller van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, teruggaat op de Septuaginta, de Griekse tekst van het Oude Testament, waardoor hij 1 en 2 Samuël rekent bij 1 en 2 Koningen en zo komt tot “vier boeken der Koningen”; en waardoor hij 1 en 2 Kronieken rekent tot παραλειπομενον of “Paralypomenon”. De indeling van Biblia Hebraica is de Joodse indeling.

Aangaande de inspiratie van de Bijbel heb ik een bijzondere studie gewijd in verband met mijn onderzoek over het Bijbelboek Spreuken. Daar ga ik dan nu aan voorbij. We onderscheiden daarbij tussen de mechanische en organische inspiratie van GODS Woord. Onder mechanische inspiratie verstaan we dat de Bijbelschrijvers het Woord van GOD hebben geschreven door de HEILIGE GEEST zoals mensen bij het schrijven gebruik maken van een typemachine of computer zonder dat het geschrevene indruk op hen maakt of zonder dat zij er emotioneel of persoonlijk aan gebonden zijn. Onder organische inspiratie verstaan we dat de Bijbelschrijvers het Woord van GOD hebben geschreven door de HEILIGE GEEST maar dat de HEILIGE GEEST gebruik heeft gemaakt van de karakters en persoonlijkheden van alle Bijbelschrijvers die emotioneel en persoonlijk onder de indruk waren van wat zij opschreven.

Zo zien we de bijzondere zorg van GOD over Zijn Woord ten behoeve van onze zaligheid. Niet alleen is de Bijbel ouder dan elk ander boek maar ook heeft God gebruik gemaakt van de minutieuze zorg die de Masoreten, Joodse schriftgeleerden, 800 jaar (!) besteed hebben aan de overgeleverde teksten. Geen boek is zo vaak afgeschreven, vertaald, gelezen en onderzocht als de Bijbel. Aan geen enkel boek wordt zoveel moeite gegeven om het te verstaan en voor anderen begrijpelijk te maken dan juist dit Boek der boeken. We vragen naar de reden ervan. En we geven als antwoord: Omdat in dit Boek GOD Zelf spreekt. De Schriftekritiek beweert, ondanks de heldere, duidelijke en voor geen andere uitleg uitspraken van GODS Woord, dat er van geen enkele inspiratie van de HEILIGE GEEST sprake is. Ze wijst dan op bepaalde geschriften die in de hellenistische tijd, 200-100 vC, zouden zijn ontstaan maar door de Kerk als niet gezaghebbend zijn afgedaan. Wij voor ons gaan uitsluitend af op wat GODS Woord duidelijk maakt en niet op wat mensen beweren.

De vraag rijst: waarin bestaat de organische inspiratie van de Bijbel? Uit vier manieren: De Bijbelschrijvers zijn door de HEILIGE GEEST opgewekt en aangedreven tot het werk waartoe ze geroepen werden. Ze zijn door een bijzondere openbaring van GOD met zaken bekend gemaakt die zij anders niet zouden hebben geweten. Ze zijn door de HEILIGE GEEST bestuurd met gebruikmaking van hun gevoelens om de juiste woorden te gebruiken. Ze zijn in alles geleid om te schrijven overeenkomstig de wil van GOD.

Wanneer we de Bijbel lezen, ontdekken we dat niet alle woorden oorspronkelijk door GOD gesproken zijn. Hoe zit dat? Inderdaad worden allerlei schrijvers en hoofdpersonen in Bijbelboeken genoemd die niet gelovig waren. Heidense schrijvers worden geciteerd. De duivel heeft woorden gesproken. Boze mensen hebben bepaalde uitdrukkingen gebruikt. Gelovigen hebben niet op de juiste wijze van GOD gesproken. Enzovoorts. Zijn zij ook allemaal geïnspireerd? Zeker! Ze zijn door schrijvers te boek gesteld die daarin door GOD zijn bestuurd. Daardoor wordt de waarheid over historische feiten weergegeven. Daardoor worden de boosheid van de duivel en goddeloze mensen aangetoond. Daardoor wordt ook te kennen gegeven hoe zwak en feilbaar wij zijn. En dit alles tot onze waarschuwing en lering.

Helaas is de oorspronkelijke tekst van de Bijbel in de loop van de tijd verloren gegaan. Wel zijn er afschriften van deze tekst bekend geworden. Zijn deze afschriften ook geïnspireerd zoals de oorspronkelijke tekst? Neen! Maar wel hebben we genoeg waarborgen dat deze afschrijvers de Heilige Schrift getrouw hebben bewaard. Onder Joden zowel als Christenen waren mensen jaloers en betwisten elkaar de nauwkeurigheid van de Heilige Schrift die bij hen werd gelezen. Ze zouden de minste vervalsing van de tekst niet hebben gedoogd. Een voorbeeld is Is.7:14. In de Joodse uitgave van de Septuaginta staat: “een jonge vrouw zal zwanger worden” en in de Christelijke uitgave staat:

BIJBELSTUDIE

“een maagd zal zwanger worden”. Met alle gevolgen! We mogen God in Zijn wonderlijke voorzienigheid aanbidden, Die ook in de afschriften van Zijn Woord gewaakt heeft tegen enige aantasting. Studie van de oude handschriften geven inzicht over de nauwgezetheid van de betreffende tekst waarbij de exegetische regel geldt: de moeilijker tekst heeft de voorkeur boven de makkelijker tekst. Schriftkritiek is uit den boze maar tekstkritiek is onder strikte voorwaarden geoorloofd.

De Bijbel en de talen.

De Bijbel is in de overgeleverde tekst in het algemeen geschreven in het Hebreeuws en in het Grieks. We maken een onderscheid tussen het Oude en Nieuwe Testament, niet omdat we de Bijbel niet als een eenheid beschouwen, maar omdat ze ons in verschillende talen zijn overgeleverd.

De 39 canonieke Bijbelboeken van het Oude Testament zijn in de Hebreeuwse taal bewaard gebleven in het zogenaamde kwadraatschrift, dat wil zeggen: in het vierkant geschreven. Zie Mt.5:18. Immers, de jota en tittel zijn de kleinste tekens van het Hebreeuwse kwadraatschrift. Slechts enkele gedeelten zijn geschreven in het Aramees, de zogenaamde volkstaal in de tijd van de omwandeling van CHRISTUS op aarde. We noemen de volgende Bijbelpassages: Gn.31:47; Nu.23:10; Esr.4:8-6:18 en 7:12-26; Job.36:2; Ps.2:12; Jr.10:11; Dn.1:6-7 en 2:4 (de Joodse namen van Daniël, Hananja, Misaël en Azarja werden veranderd in Aramese en afgodische namen); Dn.2:4-7:28. Ps.2 verwijst vanuit het Aramees naar de HEERE JEZUS.

De HEERE GOD heeft bijzondere zorg gedragen voor de bewaring van de tekst van alle Oudtestamentische canonieke boeken. Dat heeft Hij gedaan door het werk van de Masoreten; geleerden die zich gedurende 800 jaar bezig hebben gehouden met de Oudtestamentische tekst, waarvan we de weerslag vinden in de Biblia Hebraica, de Hebreeuwse Bijbel (inclusief tekstkritische apparaat). We hebben er eerder over geschreven in onze studie over Spreuken. We gaan er daarom hier niet nader op in. Van belang is op te merken dat deze Masoreten zeer minutieus uitgingen van de zogenaamde consonantentekst (een tekst met medeklinkes alleen). Daar zetten ze vocalen (klinkertekens) onder met accenttekens en schrifttekens. Later is deze Biblia Hebraica in druk uitgegeven. Er is ook een Griekse tekst van het Oude Testament bekend, de zogenaamde Septuaginta, waarover later meer.

De 27 canonieke Bijbelboeken van het Nieuwe Testament zijn alle geschreven in de Griekse taal, het zogenaamde κοινή-Grieks of algemeen Grieks, dwz. het Grieks dat sinds Alexander de Grote in de Griekse wereld in omloop is gekomen. Deze geschriften zijn in de gemeenten bewaard gebleven maar de oorspronkelijke geschriften zijn helaas verloren gegaan. We hebben dus alleen de beschikking over afschriften. In de tijd van de boekdrukkunst is een zogenaamde aangenomen tekst of textus receptus ontstaan van de Griekse tekst van het Nieuwe Testament. Later hebben geleerden ook een Hebreeuwse tekst ervan ontworpen. Ook in het Nieuwe Testament zijn een aantal Arameese woorden te vinden. We noemen de volgende Bijbelpassages: Mt.5:18, 22; Mt.6:24; L.16:9, 11, 13; Mt.27:6; Mk.7:11; Mt.27:26; Mk.15:34; Mk.5:41; Mk.7:34; Mk.11:9; Mk.14:36; R.8:15; L.1:5-7, 15; J.20:16; Act.1:19; en 1K.16:22. Ook het Nieuwe Testament is in druk uitgegeven.

De Bijbel en vertalingen.

We noemden al de Griekse vertaling van het Oude Testament, de Septuaginta. Zelfs onder de Joden was niet iedereen het Hebreeuws machtig; de meesten niet. He-las worden Oudtestamentische teksten, geciteerd in het Nieuwe Testament, niet in het Hebreeuws weergegeven maar in de Septuaginta. Daardoor lijkt het alsof deze vertaling gezaghebbend zou zijn. Niets is minder waar. Zeker voor de Joden niet. We wezen al op Is.7:14! De Septuaginta gaat uit van de Griekse filosofie en niet van het godsdienstige karakter van de Biblia Hebraica. Deze vertaling is ontstaan in Alexandrië en gold aanvankelijk alleen de Thora. Later is dat uitgebreid tot het hele Oude Testament. Er zijn veel legendes over ontstaan. De Septuaginta is een tekstgetuige en niet meer dan dat.

Naast het Grieks zijn er ook voor het Oude Testament vertalingen in het Aramees. Dit gebeurde ten dienste van de voorlezing van het Oude Testament in de synagoge omdat het gewone volk doorgaans geen Hebreeuws kende. Het werd nodig voor de Joodse gemeente om de uitleg van de Schrift in het Hebreeuws tijdens de godsdienstoefeningen te combineren met een uitleg in het Aramees. Hier is de naam van Ezra aan verbonden. De uitleg en vertaling van het Hebreeuws in het Aramees tijdens de godsdienstoefening mocht alleen mondeling worden doorgegeven, maar het is duidelijk dat er al in de eerste eeuw geschreven Targumim waren waarbij exegese van de tekst hoofddoel was met allerlei toevoegingen volgens de heersende theologie van die tijd.

BIJBELSTUDIE

Naast de Targum Onkelos en Targum Jonathan kennen we ook de Peschitta. De Peschitta is de Syrische vertaling van het Oude Testament welke vertaling onder de tekstgetuigen een belangrijke plaats inneemt. De herkomst van de Peschitta is waarschijnlijk Joods. De verstrooide Joden hadden een vertaling nodig van het Oude Testament, vooral van de Pentateuch, in hun eigen taal: het Syrisch.

Naast deze vertalingen kennen we ook de Vetus Latina en de Vulgata in het Latijn. In wezen is de Vetus Latina de Septuaginta in het Latijn. Die was nodig voor de godsdienstoefeningen van de vele christenen in Zuid-Gallië en Noord-Afrika die Latijn spraken. De Vulgata is een vertaling van het Oude Testament voor kerken waarin Latijn werd gesproken. Hieraan is de naam verbonden van Sophronius Eusebius Hieronymus, uitnemend geschikt door zijn kennis van het Latijn, Grieks en Hebreeuws. De grote kerkvader Augustinus maakte in zijn tijd bezwaar tegen het kerkelijke gebruik van deze vertaling uit het Hebreeuws uit vrees dat de Vulgata een scheiding zou veroorzaken tussen kerken die Grieks en die welke Latijn spraken. Helaas zijn er in deze vertaling vele fouten en grove dwalingen te vinden.

We gaan voorbij aan andere nationale vertalingen, ook Nederlandse.